

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Ik kwam tot de Mijnen, en de Mijnen ontvingen mij niet; doch aan zooveel als er mij ontvingen, gaf Ik macht vele wonderen te doen, en de zonen van God te worden en zelfs aan hen die in Mijnen naam gelooven gaf Ik macht het eeuwige leven te verkrijgen.

Leer en Verbonden.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 174).

Ik zal van de Hebreeuwsche Bijbel bewijzen, dat ik correct ben en de eerste woorden toonen een meervoud van goden aan; en ik daag de afvallige en geleerde menschen uit hier te komen en het tegendeel te bewijzen, indien zij kunnen. Een ongeleerde knaap moet u een weinig Hebreeuwsch geven. „Berosheit baurau Eloheim ait aushamayeem vehau aurait”, overgezet door King James vertalers „In den beginne schiep God den hemel en de aarde”. Ik wensch het woord „Berosheit” te ontleden. „Rosh”, het hoofd; „Sheit” een grammatische uitgang. „Baith” was oorspronkelijk daar niet geplaatst, toen de geïnspireerde man het schreef, maar is later door een ouden jood er aan toegevoegd. „Baurau” beteekend voortbrengen; „Eloheim” is van het woord „Eloi”, God in enkelvoudigen vorm; en door het toevoegen van het woord „heim”, vertaald het zich als Goden. Eerst werd het gelezen: „In den beginne bracht het hoofd der Goden de Goden voort”, of zooals het door anderen werd vertaald: „Het hoofd der Goden riep de Goden tezamen.

Het hoofd, God, organiseerde de hemelen en de aarde. Ik tart de gansche wereld mij dit te weerleggen. In den beginne organiseerde het hoofd der Goden de hemelen en de aarde. Nu razen de geleerde priesters en het volk en de heiden beeldt zich een valsch ding in. Als wij voortgaan de Hebreeuwsche tekst te lezen zegt het: „Berosheit baurau Eloheim ait aushameen vehau aurait”. — „Het hoofd der Goden zeide: „Laat ons een mensch maken naar ons eigen beeld”. Ik vroeg eens een geleerden Jood: „Indien de Hebreeuwsche taal ons

noodzaak om alle woorden, eindigende met „heim” in het meervoud te vertalen, waarom dan niet de eerste Eloheim in meervoud overgezet?” Hij antwoordde: Dat is de regel op enkele uitzonderingen na; maar in dat geval zou het den Bijbel te niet doen”. Hij erkende dat ik gelijk had. Ik kwam hier om deze dingen te onderzoeken, precies als ik hen geloof. Hoor en oordeel voor u zelf, en als gij voldaan heengaat, goed en wel.

DE GODHEID.

Veel is er geschreven omtrent God en de Godheid. De schriften zeggen dat er vele Goden en vele Heeren zijn, maar tot ons is er slechts eene levende en waarachtige God, en de hemel of hemelen kunnen Hem niet bevatten; want Hij nam de vrijheid andere hemelen in te gaan. De hedendaagsche leeraars zeggen, dat de Vader God is, de Zoon God is en de Heilige Geest eveneens, en dat Zij allen één God zijn. Jezus had dat diegenen, die den Vader Hem uit de wereld gegeven had, één in Hem gemaakt mochten worden, zooals Hij en den Vader één waren (één in geest, één in doel en streven). Als ik getuigde dat de Christenwereld dit punt verkeerd beschouwd, zoude mijne getuigenis waar zijn.

Petrus en Stefanus getuigden, dat zij de Zoon des Menschen zagen, staande aan de rechterhand Gods. Elk persoon, die de hemelen geopend heeft gezien, weet dat er drie personen in de hemelen zijn, welke de sleutelen der macht houden en één presideert over allen.

Indien eenig mensch zal trachten te weerleggen wat ik hierover wil zeggen, nadat ik het duidelijk uitgelegd heb, laat hem zich in acht nemen.

Zooals de Vader macht in Zichzelve had, had ook de Zoon macht in Zichzelve, om Zijn leven neêr te leggen en het ook weder op te nemen, dus had Hij een lichaam van Zichzelve. De Zoon deed wat Hij den Vader had zien doen; dan heeft ook de Vader op zekeren tijd Zijn leven neergelegd en het wederom opgenomen, en heeft ook Hij een lichaam van Zichzelve; elk hunner woont in eigen lichaam en toch gelooft de sectarische wereld, dat het lichaam van den Zoon vereenzelvigd is met dat van den Vader.

Goden zijn verheven boven alle engelen, welke dienende dienstknechten zijn. In de opstanding verreezen sommigen om engelen te zijn, anderen om Goden te worden.

HET EVANGELIE VOEGT MEER GOED TOE AAN HETGEEN HET VOLK BEZIT.

Wij vragen geen volk, om het goede te verwerpen, dat zij bezitten; wij vragen hen alleen om te komen en meer te verkrijgen. Wat zoude het zijn indien de gansche wereld het evangelie wilde omhelzen?

Dan zouden zij zien van oog tot oog en de zegeningen van God zouden worden uitgestort over het volk, wat het verlangen van mijn gansche hart is.

VREUGDE.

Vreugde is het doel en oogmerk van ons bestaan en zal ook het einde er van zijn, indien wij het pad volgen, dat er heen leidt; dit pad voert tot deugd, oprechtheid, getrouwheid en het onderhouden van al de geboden van God. Maar wij kunnen niet al de geboden onderhouden zonder hen eerst te kennen en wij kunnen niet verwachten hen allen te zullen kennen, of meer dan wij nu kennen, tenzij wij gehoor geven aan en onderhouden diegenen, welke wij alreeds ontvangen hebben. Dat wat onder zekere omstandigheden verkeerd is, is — en zeer dikwijls — goed onder andere.

God zeide: „Gij zult niet dooden”, eene volgende keer zeide Hij: „Gij zult geheel uitroeien”. Dit is het beginsel waarbij het gouvernement des hemels is bestuurd — door openbaring, geschikt voor de omstandigheden, waaronder de kinderen van het koninkrijk zijn. Indien wij eerst het koninkrijk Gods zoeken, alle goede dingen zullen toegeworpen worden. Zoo ging het met Salomo; eerst vroeg hij om wijsheid en God schonk het hem en tevens daarbij voldeed Hij aan ieder verlangen van zijn hart, zelfs in dingen, welke als gruwelijk mogen beschouwd worden door allen, welke de regelen des hemels slechts gedeeltelijk verstaan, maar welke in werkelijkheid rechtvaardig waren, omdat God hen gegeven en bekrachtigd had door bijzondere openbaring.

Een ouder mag zijn kind kastijden, en met recht ook, omdat het een appel stal; maar als het kind gevraagd heeft om een appel en de ouder hem er een gegeven heeft, zal het kind hem met meer voldoening eten; er zal geen kastijding zijn; het volle plezier van den appel zal verzekerd zijn en de ellende van het stelen verdwenen.

Dit beginsel zal rechtvaardig toegepast worden bij alle van Gods handelingen met Zijne kinderen. Ieder ding dat God ons geeft is wettig en goed; en het is behoorlijk dat wij ons zouden verheugen in Zijne gaven en zegeningen waar en wanneer Hij besluit ze ons te schenken, maar wanneer we deze zegeningen en blijdschap onwettig zouden verkrijgen zonder openbaring en gebod, zouden zij ten slotte bewezen worden vloeken en kwellingen te zijn en zouden wij nederliggen in jammer en weeklachten van eeuwigen spijt. Maar in gehoorzaamheid is vreugde en vrede, onbevlekt en onvervalscht; en daar God het geluk en de vreugde van al Zijne schepselen beoogde, heeft Hij nimmer en zal ook nooit eene verordening instellen of een gebod aan Zijn volk geven die in huane strekking er niet op berekend zijn; het geluk, dat Hij voor hen bestemde, te bevorderen en die niet

zullen eindigen in de hoogste mate van vreugde en glorie, voor diegenen, die de ontvangers van Zijn wet en verordeningen werden. Zegeningen gegeven, maar verworpen, zijn niet langer zegeningen, maar worden gelijk aan het talent verborgen in de aarde, van den boozen en luïen dienstknecht; de aangeboden gave keert tot den gever weder; de zegening wordt gegeven aan diegene, welke haar wil ontvangen en bezitten; want aan hem, die heeft, zal gegeven worden en hij zal overvloedig hebben, maar van hem die niet heeft, of niet wil ontvangen, zal genomen worden wat hij heeft of anderszins had kunnen hebben.

Onze hemelsche Vader is milder in Zijne oogmerken en onbeprekter in Zijne barmhartigheden en zegeningen, dan wij bereid zijn te gelooven en te ontvangen; en tegelijkertijd meer verschrikkelijk voor de werkers der ongerechtigheid, meer vreeselijk in de uitvoering van Zijn oordeelen en' meer nauwgezet in het opsporen van verkeerde dingen, dan wij geneigd zijn van Hem te veronderstellen. Hij zeide: „Vraagt en gij zult ontvangen, zoekt en gij zult vinden; maar als gij zult nemen wat niet van u is of wat Ik u niet gegeven heb, zoo zult gij vergolden worden naar uwe daden; doch geen goede dingen zal ik onthouden aan hen, die in oprechtheid voor mij wandelen en mijn wil in alle dingen doen, die naar Mijne stem willen luisteren en naar de stem van Hem, dien Ik gezonden heb; want Ik verheug mij in diegenen welke ijverig zoeken Mijne voorschriften te kennen en bij de wet van Mijn koninkrijk verblijven; want alle dingen zullen hun bekend gemaakt worden en in het einde zullen zij vreugde hebben”.

VERORDENING VOOR HET GENEZEN VAN ZIEKEN.

Wat is het teeken van het genezen der zieken? Het opleggen der handen is het teeken of de manier door Jacobus aangewezen, en de gewoonte van de oude Heiligen, ingesteld zijnde door den Heer, en wij kunnen de zegening niet ontvangen door een andere richting te volgen, maar alleen langs den weg, door den Heere aangewezen. Indien wij zouden trachten de gave des Heiligen Geestes te ontvangen op eene andere wijze dan door het teeken of de manier, welke door God is ingesteld, zouden wij haar verkrijgen? Zekerlijk niet; alle andere wegen zouden falen. De Heere zeide, doe zoo en zoo en Ik zal u zegenen.

VOORSCHRIFTEN VOOR DEN HOOGEN RAAD.

Een Hoogepriester is een lid van hetzelfde Melchizedeksche Priesterschap als het presidentschap, maar heeft niet dezelfde macht en autoriteit in de Kerk. De zeventigers zijn eveneens leden van hetzelfde priesterschap, (dat is het hoogere priesterschap), zij zijn een soort van reizenden raad of priesterschap en mogen presideeren over eene

kerk of kerken, tot er een hoogepriester is. De zeventigers zullen geen hoogepriesters zijn. Zij zijn onderworpen aan het bestuur en de voorschriften van de Twaalven, welke de sleutelen der bediening bezitten. Zij zijn om het evangelie te prediken door den macht en invloed van den Heiligen Geest; en niemand kan het evangelie prediken zonder den Heiligen Geest.

PLICHT VAN DE HOOGEPRIESTERS.

De plicht van een Hoogepriester is om in geestelijke en heilige dingen te bedienen en gemeenschap met God te onderhouden; doch geen koninklijke heerschappij uit te oefenen, of vergaderingen te beleggen voor de Ouderlingen zonder hunne voorkennis. En wederom, het is de plicht van den Hoogepriester om beter bevoegd te zijn in het onderwijzen van de beginselen en leerstellingen dan de Ouderlingen; want het ambt van Ouderling is eene toevoeging aan het Hoogepriesterschap en trekt zich tezamen tot één. En wederom, omtrent de uitvoering van het werk met de leden: Wij moeten met hen precies handelen, zooals de schriften aangeven. Als uw broeder tegen u overtreedt, maak het met hem alleen in orde; en als hij u voldoening schenkt, dan hebt gij uwen broeder gewonnen, en zoo niet, ga voort en neemt een ander met u, enz. en wanneer er geen Bisschop is, zoo behooren zij recht gedaan te worden door den stem van de Kerk, en indien een Ouderling of een Hoogepriester tegenwoordig is, zoude hij de leiding nemen in het besturen der zaken; indien niet, dan zoude hij, die de hoogste autoriteit heeft, presideeren.

(Wordt vervolgd.)

GODSDIENST IN HET DAGELIJKSCH LEVEN.

Door Dr. JAMES E. TALMAGE.

Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en in goed doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen. „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen”, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn, alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen. — 13de Art. des Gel. —

In deze beknopte verklaring laten de Heiligen der Laatste Dagen de practische zijde van hunne godsdienst naar voren komen, — eene godsdienst die niet alleen eene bepaalde aanvaarding van geestelijke zaken, een geloof aangaande de toestanden in het hiernamaals, en leerstellingen omtrent erfzonde en de werkelijkheid van hemel en hel omvat, maar eveneens en meer in 't bijzonder van de tegenwoordige

algemeene dagelijksche plichten, waarin eigenwaarde, liefde voor de medemensch en toewijding tot God de leidende beginselen zijn.

Godsdienst zonder persoonlijke zedenleer, belijdenissen van godsvrucht zonder liefde, kerk-lidmaatschap zonder overeenstemmend gedrag in de gewone zaken des levens, zijn slechts klinkende metalen zonder muziek, woorden des gebeds zonder den geest.

„Indien iemand onder u dunkt dat hij godsdienstig is, en hij zijne tong niet in toom houdt, maar zijn hart verleidt, deze godsdienst is ijdel. De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld”. (Jac. 1 : 26 en 27).

Een goeden proef van iemands godsdienst wordt gegeven door het nut dat zij afwerpt. Godsdienstbelijdenis, gebruikt als eene mantel — die al te dikwijls bewaard wordt om Zondags gedragen te worden en er de havelooze voden der zonde mede te bedekken — is slechts heiligschennis. Bij elke poging om een godsdienstig stelsel of geloofsbelijdenis naar waarde te schatten, is het beslist noodig de resultaten der practijk in het leven van haar aanhangers waar te nemen. Dit is even eenvoudig en eerlijk, als het beoordeelen van een boom naar de kwaliteit van gehalte en naar zijne vruchten. Onzelfzuchtigheid is een noodzakelijk bestanddeel, in eene godsdienst, welke van eenige waarde is.

Indien iemand zegt: „Ik heb God lief, en haat zijnen broeder, die is een leugenaar; want die zijnen broeder niet lief heeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, dien hij niet gezien heeft? En dit gebod hebben wij van Hem, namelijk dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe”. (1 Joh. 4 : 20 en 21).

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vraagt de aandacht voor haar werk van onzelfzuchtige, practische, aanhoudende liefdadigheid. In het zendingswerk is de Kerk altijd handelend opgetreden, vanaf de datum van haar organisatie; en dit systematisch werk heeft de aandacht tot zich getrokken en gunstige beoordeelingen uitgelokt in werkelijk alle natiën der aarde, vanwege zijn omvangrijkheid en alleenstaande methoden. Gedreven door een onvervalschte liefde voor de menschheid en het verlangen om de goddelijke geboden hieromtrent te gehoorzamen, zendt de Kerk jaarlijks honderden van zendelingen uit om haar boodschap aan de wereld bekend te maken. Deze godvruchtige dienstknechten en dienstmaagden bestaan uit mannen en vrouwen, geroepen uit alle bedrijven, welke werken zonder salaris, of welke andere vorm van belooning ook. Buitendien betalen zij hun eigen onkosten op hun reis naar het hun aangewezen arbeidsveld en terwijl zij daarin werkzaam zijn, uitgenomen de hulp welke zij ontvangen van hen die bij hun werk geïnteresseerd zijn.

Een verlangen om zoodanig te leven, dat zij waardig bevonden

zullen worden, om geroepen te worden om dienst te doen voor enkele jaren, — gewoonlijk van twee tot vier — als reizende predikers van het Evangelie van Christus, is onder de jonge Heiligen der Laatste Dagen algemeen. Zij brengen hunne boodschap zonder geld of prijs, predikende haar aan de deuren in stad en land, literatuur verspreidende en tot gesprekken uitnoodigende, maar nimmer zichzelf aan onwillige hoorders opdringende. Wie kan beweren, dat zulke getrouwe dienstknechten als zij zijn, niet oprecht zijn of niet die liefde voor hunne medemenschen bezitten, zonder welke onvervalschte liefde tot God onmogelijk is?

De liefdadigheid, welke zich openbaart in stoffelijk weldoen, is den leden der Kerk als plicht voorgehouden, en terwijl elk lid geleerd is om de behoeftigen door persoonlijke hulp bij te staan, wordt ook een systeem van geregelde bijdragen en verdeeling in stand gehouden. In elke wijk of vertakking der Kerk bestaat eene vrouwen-organisatie, bekend als de Zuster-Hulp-Vereeniging. Haar bijzondere roeping is de armen en behoeftigen te verzorgen, zonder nu juist onderscheid te maken tusschen hen die door haar bedeed worden, of zij al of niet leden der Kerk zijn. De Zuster-Hulp-Vereeniging ontvangt haar bijdragen in geld, kleeding, voedsel en andere benodigdheden en verdeelt deze al naar de omstandigheden zulks vereischen; zij onderhoudt een systeem van armen-bezoek, gevende hulp bij geboorten, troost bij verlies en onderstand bij ellende op elke mogelijke wijze.

De kerk leert de krachtadigheid van voorzichtig vasten, eene gematigde onthouding van voedsel op zekere tijden, als een medewerkend middel tot bidden; en de eerste Zondag van elke maand is als vastdag bepaald. Op dezen dag is het volk uitgenoodigd om te zamen te komen voor eene speciale toewijdings-dienst en bij algemeen goedvinden en gebruik wordt het door het vasten van de familie uitgespaarde aan de kerk geofferd. Deze offeranden worden door de lokale ambtenaren in ontvangst genomen en onder hun toezicht onder de waardige armen verdeeld. Is er een overschot in een of andere gemeente, dan wordt dit afgestaan voor de behoeftigen van andere gemeenten, waar het aantal armen grooter is,

Door deze en andere methoden, waaronder ook het tiendensysteem, worden de Heiligen der Laatste Dagen geleerd om van hunne middelen te geven voor waardige doeleinden en op zulk eene wijze, dat verkeerde liefdadigheid, bij toeval aan onwaardigen bewezen, vermeden wordt. Wij gelooven dat de harmonie van onze gebeden een wanklank zoude zijn, indien zij vergezeld gingen van het geroep der noodlijdende armen naar den troon der genade.

WIE ZAL TIENDEN BETALEN?

Alle leden die inkomsten hebben. Dat sluit allen in, die leven. Het sluit zelfs de armen in, die hunne ondersteuning van de kerk verkrijgen. Wanneer de armen tot een opziener om hulp komen, zouden hunne namen als tiendenbetalers in zijn wijkverslag voorkomen, want dan kunnen zij hulp verlangen. Indien zij geen tienden betalen, hoe kunnen zij erfgenenamen van de zegeningen zijn? Zij hebben geen aanspraak. Zoudt gij hen afsnijden van de beloften en zegeningen, omdat zij arm, hulpeloos en afhankelijk zijn? Wat, zullen zij en hunne kinderen geen recht hebben op een erfdeel in het land van Zion? God verhoede het. Ouders zouden hunne kinderen leeren tienden te betalen en dit beginsel in hunne harten in te prenten. Weinig kinderen of jonge menschen, die leden der kerk zijn, zijn geheel en al zonder middelen. Hun zou geleerd worden om tienden te betalen van de kleinigheden, die in hun bezit komen; zij zouden hunne kleine verslagen jaarlijksch nemen en vereffenen met den opziener, al zijn hunne tienden in getal, niet grooter dan sommen, die zich regelen van een stuiver tot een gulden. Zij zijn kerkleden; hun zou dus vroeg geleerd worden met den Heere te rekenen, omdat het Zijn gebod is: Het is recht, het is een beginsel met eene kostbare belofte, het is eene bescherming tegen vloeken en verbranden.

Broederen, vraagt u zelve af, hoe uwe handelwijze geweest is tegenover dit beginsel? Welke rekening kunt gij maken met God? Welk verslag toont uw geweten? Hebt gij u zelf geoefend door de betaling van eene vrijwillige tiende, zelfs meer dan recht is, voor de toewijding die komen zal voor dit volk? Herinnert u, dat wij groeien Zion moet vooruitgaan en verlost worden, vóór vele jaren zullen heengaan. De menschen zullen beproefd worden met dit beginsel. Het zal gezien worden, wie God liever zullen gehoorzamen dan te voldoen aan hunne eigene zelfzucht. Het zal ons vóór- of achteruit brengen. Herinnert u dat alles wat wij hebben aan God en Zijne zaak behoort. Van Hem ontvangen wij niet alleen alles, wat wij in deze wereld verkrijgen, maar ook de belooningen van het eeuwige leven in de toekomst. Wij kunnen in deze niet beknibbelen of afdingen; God is toegevend geweest met de tekortkomingen van het volk in het verleden, maar van dezen tijd aan zijn wij niet verzekerd van vergiffenis voor verzuim in deze gewichtige zaak.

JOSEPH F. SMITH.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent·
B. TIEMERSMA.

AFSCHEIDSWOORD.

Hoeveel „afscheidsworden” heb ik reeds niet van diverse vertrekken leden, vrienden, zendingen, ontvangen! Voor een deel ze omgewerkt, er dragelijk Hollandsch van gemaakt, en voor een ander deel vertaald, en ter hunner tijd allemaal een plaatsje gegeven in „De Ster”! Hoe tallooze malen heb ik ze zelf niet gelezen, bewonderd voor een deel de eenvoudige taal waarin de hartesuitingen waren gekleed, geglimlacht op ’t zelfde oogenblik!

En nu eindelijk, zet ik mij zelf voor mijn schrijftafel die er in mijn opgebroken huishouden nog te vinden is, en tik een afscheidswoord op mijn oude trouwe „Hammond” die, even als zooveel in lief Holland, achter blijft. Verbeeld ik het mij, of zie ik een traan glinsteren op de afgesloten en onduidelijke toetsen?

Hoeveel jaren precies heb ik voor „De Ster” gewerkt? Hoelang is het geleden dat Ouderling Wm. de Brij, van wien ik indertijd het werk overnam zijn „afscheidswoord” schreef, waarin hij de steriotiepe uitdrukking „en met dit nummer nu zal ik de pen nederleggen” — gebruikte, en welk stukje mijn eerste proef van „proeflezen” uitmaakte? Hoe lang? — Ik weet het heusch niet meer. Jaren lang, dat weet ik wel. Pres. Butterworth zei van avond op ons afscheidsfeestje in Utrecht, dat het bijna zeven jaren was. Ik wist zelf niet dat het zóó lang was. Ik ben nooit een „recordman” geweest, en heb nimmer aantekeningen gehouden van wat ik deed en hoe lang ik het deed. Zóó precies en zóó juist was mijn werk niet. Wat ik deed deed ik spontaan, en meestal in een gauwigheid. Tusschen neus en lippen. Als ik een uurtje af en uit kon breken van en uit mijn zakenbezigheden. Droeg mijn werk daarvan dan ook het stempel, o criticus? Ik weet het, ik weet het! Ik heb geen foutenloos werk geleverd, en ik betwijfel of ik het wel ooit zal doen. Mijne kracht lag in mijn zwakheid!

Maar gij, mijne lieve vrienden, die af en toe mijne ontboezemingen laast, en thans bijna voor de eerste maal officieel mijn naam, door mij zelf geschreven, in „De Ster” ziet afgedrukt, ik verzeker u dat ik steeds trachtte waar te zijn! Waar in mijn overtuiging, waar in mijn fouten, waar in mij zelf!

En nu dan ga ik. Als gij dit onder de oogen krijgt, „stoom” ik reeds, want als er op ’t laatste oogenblik nog een „kink in de kabel” mocht komen, dan krijgt ge dit niet onder oogen. „Stoom” ik, met mijn lieve

vrouw en mijne ondeugende kindèren, ons juist zoo lief om hun ondeugendheid, niet om hun ondeugd, — naar het verre westen. Naar het land waar „Godes kinderen” zijn! Zal ik ze er aantreffen? Ik weet dat ik het zal. Ik weet dat er Godes kinderen zijn. Ik heb ze hier leeren kennen. Ik heb ze hier ontmoet, de vruchten van het „Mormonisme”. Ik heb op hen en op hun lichaams- en karakteradel gewezen bij onderzoekers en vrienden, bij getrouwe en bij afvallige leden. Ik heb betuigd en getracht te bewijzen dat een stelsel, in staat menschen te kweken van zóó hooge levensbeginselen als voortgebracht door het „Mormonisme”, een goed en verheven stelsel moest zijn. Kleven er fouten aan het „Mormonisme”? Ik weet het niet! Ik weet alleen dat de beginselen, de uitgangspunten van het evangelie de waarheid zijn. Ik weet alleen dat wààr geloof bekeering voort moet brengen. Dat bekeering vruchten dragen kan door de reinigende en zielverheffende inwerking van den Heiligen Geest. Dat die Heilige Geest niet anders verkregen kan worden dan na den doop der bekeering tot vergiffenis van zonden, te hebben ondergaan.

Ik weet dat het nu bijna zeventien jaren geleden is dat dit stelsel mij verkondigd is geworden. Dat ik het toen heb aanvaard, getracht heb na te leven, hoewel met vele, zéér vele en groote zwakheden en gebreken, en dat ik het sedert dien aan duizenden en duizenden zelf heb gepredikt, verkondigd en voorgehouden.

Heeft mijn werk vruchten gedragen? Ja zeker, dat heeft het. Is het niet tot nut geweest voor anderen, dan is het tot voordeel van mijzelve geweest. Het heeft mij geholpen op heel mijn levensweg. Het is langzamerhand het middelpunt van heel mijn leven geworden. De spil als 't ware waar alle daden die ik sedert dien heb gedaan zich om hebben bewogen. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat al mijn daden enz. goede en edele daden zijn geweest, — verre van dat. Ik ben menigmaal gestruikeld, menigmaal verflauwd, menigmaal heb ik aan mijn zwakheden toegegeven, op een wijze zooals zulks niet zoude moeten zijn. Ik ben niet altijd groot geweest, zooals velen allicht mogen denken dat ik was! Ik ben nog niet groot. Ik ben slechts heel, heel klein. En dat te zeggen is geen trotsch zijn op nederigheid, neen, dat is diepgevoelde waarheid. Is het daarom toch allicht groot?

Genoeg evenwel. Het zou een afscheidswoord worden, en het lijkt er niet veel meer op. Het begon anders zoo mooi, van „schrijftafel”, „opgebroken huishouding”, „tikmachine” enz.

Ik „stoom” dan. Straks zie ik het vrijheidsbeeld voor de haven van New-York. Even later druk ik vermoedelijk den vrijheidsbodem van het land „waar Gods profeten staan”. Afscheid hebben wij genomen van onze vrienden in Holland. Is afscheid wel het ware woord? Neen, een hartelijk „tot weerziens” hebben wij ze allen toegeroepen

want, ofschoon niemand in de toekomst kan zien, zoo zie ik toch niet waarom wij te eeniger tijd niet terug zouden komen. Er is onder het Hollandsche volk nog zóó veel te doen. Oppassen evenwel hoor! Daar niet te veel van zeggen, want dan begint er van binnen weer zoo'n stemmetje te zeggen: „hebt gij wel genoeg gedaan?” Neen, duizendmaal neen! Ik had meer, veel meer kunnen doen, en om nu te wijzen op een onzekere toekomst, en de lezers van ons tijdschrift met mooie woorden te paaien, hun zeggende van eenmaal weerom te zullen komen, en van hoop nog een groot werk te zullen doen, — laat ik het liever achterwege laten, denkende dat beloften gemakkelijk zijn, maar dat doen een ding is. Laat ik dan maar niet beloven, doch liever iets doen? Is dat nu toch nog een belofte? De tijd zal het leeren.

Vaarwel dan voorloopig, mijn schrijfbureau in Utrecht, vaarwel mijn oude, tot op den draad versleten „Ten Bruggen-Cate”, vaarwel mijn „Koenen”, vaarwel mijn „Concordantie”. Namen van vrienden niet waar, waarvan gij, mijne lezers, niet wist dat ik ze had! Ja, mijn connecties gaan hoog! Stel u gerust hoor, het zijn papieren vrienden. Boeken zijn het, toebehoorende aan de Nederlandsche zending, aan mij gedurende mijn „Stertijd” in bruikleen afgestaan. Ik laat ze achter, even als zoovele andere oude papieren vrienden. Medenemen kan ik ze allen niet want de censuur in oorlogstijd is vooral waar het boeken en schrifturen betreft, uiterst lastig. Vaarwel dan gij allen! in Amerika zijn ook boeken. Is ook vergaarde wijsheid van het verleden en het heden. En, . . . straks laaf ik mij aan de levende bron van het Godsorakel!

Vaarwel, tot wederziens, mijne lezers van „De Ster”. Zal ik niets meer van mij laten hooren, eens in Amerika zijnde? Ik hoop nog dikwijls zelfs met u te praten door middel der kleine straaltjes van ons lichtend hemelpuntje, maar eerst zien wij weinig anders voor ons dan de reis, de emoties, de aankomst, de ontmoeting met al onze oude vrienden en familieleden. Als ik stout droom zie ik zelfs bloemen en welkomstguirlandes!

Mijn dank aan u, mijn Holland! Uw bodem heeft mij gevoed. Uw oorden, in alle richtingen doorkruist, zijn mij lief. Om zooveel dat zich niet zeggen, maar alleen gevoelen laat. Rolt daar alweer een traan? Neen, wat nu op de toetsen schittert is een zonnestraal van den vroegen morgen van mijn vertrek. Die straal spreekt mij van een zonnige toekomst nog in 't verschiet. Hoe blijde maakt zij mij!

Een laatste blik dan nog, een laatste woord, voorloopig, en dan komt mijn naam. Voor 't eerst doër mij zelf geschreven als officieele onderteekening van een bijdrage. Neen toch, ik vergat nog iets. Mijn opvolger. Hij die de tot op den draad versleten pen, — bijna zeven jaren, denk eens aan! — van mij overneemt. Zeker is dat hij een

nieuwe in den ouden houder moet doen. Welnu, onze lezers in Holland kennen hem meest allen, zooals zij allen mij kenden, en voor hen die reeds in de „toppen der bergen” woonden vóór Ouderling Van Langeveld een lid van de Kerk werd, zij tot introductie en toelichting gezegd, dat hij waardiger is dan ik. Ik heb hem lief zooals David Jonathan beminde. Ik heb hem en zijn lieve vrouw het evangelie der zaligheid gepredikt. Ik heb, toen ik in Rotterdam op zending was, aan hun tafel gegeten. Ik heb een huize der rust, een baan der rust, een „rustbaan” bij hen genoten. Onverbreekbare banden binden mij aan hem, en ik herhaal hier in 't openbaar wat ik hem vorige week persoonlijk schreef, ik geef aan niemand liever mijn versleten pen over dan aan hem. Steunt hem en helpt hem in zijn werk. Zijn naam komt nu bovenaan op 't blaadje te staan en, . . . hij is 't waard. Mijn zegen, broeder Van Langeveld! De zegen van een patriarch, in dezen zin althans. Als gij later, na zeven jaar, de pen ook neder zult leggen en over zult geven in de handen van uw opvolger, moge het dan ook zijn in de handen van een Timotheus! Lieve en dierbare vriend, Gods zegen op uw werk en op uw lezers!

En nu zetter, groóte letters, hoor!!!!

B. TIEMERSMA.

Op één der vorige bladzijden staat „stoom” ik en helaas dat is waar. Onze geliefden en nooit te vergeten redacteur en prediker B. Tiemersma, hij die ons zoo menigmaal door schoone taal en gedachten heeft weten te bekoren, is al „onder stoom” naar het verre westen. Dat spijt ons ten zeerste, want hij was als iemand die tien talenten ontvangen had. 't Is al tien jaren geleden, dat wij hem voor het eerst in onze conferentie-vergaderingen hoorden spreken en van dien tijd af heeft hij steeds voor aandachtige toehoorders de beginselen van het evangelie zoo weten uiteen te zetten, dat duizenden daardoor tot een beter inzicht in de leer der „Mormonen” zijn gekomen. En reeds zeven jaren heeft hij bijna al het redactiewerk van ons Zendingstijdschrift „De Ster” verricht, niet alleen de vertaling uit het Engelsch, maar ook zeer dikwijls heeft hij vele geestelijke gedachten, vol van rijpe overweging en in schoon gewaad gehuld, zijne ernstige lezers aangeboden.

Wij zullen hem missen, ja, grootelijks missen, want hij is een pilaar voor de zending geweest; maar daarom te meer wenschen wij hem en zijne lieve vrouw en kinderen eene allervoorspoedigste reis toe en een genotvol aankomen in het land hunner toekomst. Wij kunnen hem slechts dank betuigen voor het groote werk, door hem in de Nederlandsche zending gedaan, doch God schenke hem en den zijnen de belooning, die wij niet in staat zijn hen te geven.

En nu ook zijnen opvolger, J. J. van Langeveld, minder geoefend maar even waardig, wenschen wij van harte succes toe. Moge zijn naam in de toekomst even groot in de harten onzer lezers geschreven worden, als van hem dien hij opvolgde.

JOHN A. BUTTERWORTH.

GRONINGSCHÉ CONFÉRENTIE.

Op Zondag 26 Mei l.l. werd te Groningen in gebouw Concerthuis de halfjaarlijksche conferentie van bovengenoemde hoofdafdeeling gehouden. President Elbert Stephenson had de leiding en opende om 10 uur 's morgens de eerste vergadering door „Gods genade straalt van boven”, te laten zingen. Ouderling Mahonri A. Josephson vroeg een zegen, waarna „Eere den man welke sprak met Jehova”, gezongen werd. Door den leider werd een hartelijk woord van welkom tot de aanwezigen gericht, waarna het woord gegeven werd aan Rulon J. Sperry, president van de Arnheemsche conferentie. Deze betoogde dat de Heiligen der Laatste Dagen een onbeperkt geloof hebben in den Zaligmaker als hunne Verlosser en dat Hij voor de zonde met Zijn bloed verzoende. Joseph Smith was Zijn dienstknecht en wordt door ons als profeet van God geëerd. Hij was volstrekt geen Zaligmaker en heeft nimmer zelfs den schijn daarvan aangenomen. Vervolgens werd door spreker aangetoond hoe verschillende profetiën in vervulling zijn gegaan. Ook de voortkoming van van het Boek van Mormon was eene vervulling van profetie en is evenals den Bijbel het woord van God. Een woord wordt gewijd aan de verschijning van Elia in den Kirtlandtempel, waarna spreker eindigde door de aandacht van de aanwezigen te vestigen op het feit dat velen van de profetiën door de profeet Joseph Smith gedaan onder de inspiratie van God, reeds vervuld zijn of nu vervuld worden.

Ouderling Louis M. Griffiths sprak over de verwarring, welke op godsdienstig gebied onder de menschen heerscht. Geen liefde wordt aangekweekt, maar bewust of onbewust worden de zaden van vijandschap in 's menschen hart geplant en als gevolg daarvan kwam die vreeselijke oorlog, waaronder alle volkeren te lijden hebben. Het Evangelie, zooals door Jezus geleerd, was er op aangelegd om eenheid en geen verwarring tot stand te brengen. Aan de apostelen werd autoriteit gegeven door Christus zelve en zij allen predikten één Evangelie, één Heer, één geloof en één doop. Openbaring was voor hen noodig om de beginselen te verklaren en zoo is het eveneens noodig in deze dagen. Zonder openbaring kan er geen kerk van Christus op aarde zijn.

Gezongen werd daarna „Laat de lampen helder lichten”, en vervolgens het woord gegeven aan Zuster Tiemersma van Utrecht. Zij begon te zeggen, dat het in onze zending geen gewoonte is dat vrouwen voor eene vergadering optreden, maar dat zij zich gelukkig gevoelde nog eenmaal hier in Groningen de gelegenheid te hebben van Gods goedheid te getuigen. Vooral de laatste weken, tijdens de ziekte van haar kind was haar getuigenis sterker geworden. En nu wij op het punt staan naar Zion te gaan, hebben wij ook geen vrees voor

de moeilijkheden der reis en wij weten met zekerheid dat wij daar behouden zullen aankomen. Spreekster sprak gevoelvolle woorden van afscheid.

Ouderling B. Tiemersma sprak over Joseph Smith als de man die de beginselen van het Evangelie terugbracht. Hij verklaarde ons die beginselen, want het menschdom verstond hen niet. In de dagen van Israël had men geen goede voorstelling van den Vader. Men stelde zich Hem voor als een God, die altijd bereid was op de verschrikkelijkste wijze te straffen en te wreken. Maar Jezus kwam en verklaarde hen den Vader, hoe Hij een God van liefde was en Hij Zijne wetten gegeven had om Zijne kinderen te verhoogen en bij gehoorzaamheid hen met de rijkste zegeningen te begiftigen. De wereld is echter weer afgeweken en tot haar oude dogma's teruggekeerd en wederom worden eigenschappen aan God toegeschreven, die in den mensch zeer af te keuren zouden zijn. Joseph Smith kwam en verklaarde ons opnieuw den Vader, de leerstellingen van Christus bevestigende. Nadat door spreker nog even bij de beginselen verwijld was, sprak ook hij enkele woorden van afscheid, de wensch uitsprekende dat allen bevoorrecht mochten zijn de zegeningen van het Evangelie te genieten en nog velen naar Zion zouden mogen optrekken. Hij hoopte hen dan weêr te zien.

Tot slot werd hen toegezongen „Dat 's Heeren zegen op u daal", waarna met dankzegging geëindigd werd door Ouderling Herbert E. Williams.

's Middags om twee uur werd weer bijeengekomen. Deze vergadering was in hoofdzaak bedoeld voor het priesterschap. Begonnen werd met het zingen van „Kom kinderen van Zion en prijst nu uwen Heer". Gebeden werd door Ouderling Benjamin F. Seely, waarna nogmaals gezongen werd en wel „Gij Ouderlingen Isrels, vereent u met mij". Mahouri A. Josephson, president der Amsterdamsche conferentie, was de eerste spreker. Zijn onderwerp was „De waardigheid van het priesterschap". Aangetoond werd hoe door het priesterschap in vroeger dagen vervolging werd geleden, wat ook nu dikwijls het geval is. Als wij echter gehoorzamen aan de over ons geplaatsten, kan zegening niat uitblijven.

Ouderling Francis O. Jones van Amsterdam sprak over de verschillende ambten in het priesterschap. Tenslotte verhaalde hij hoe zijn grootmoeder tot de kerk kwam. Herbert E. Williams, president van de Utrechtsche gemeente, sprak over het doel van het priesterschap. Altijd werd iemand aan het hoofd gesteld van het werk Gods. Onder hem werden weer anderen aangesteld, maar allen werkten voor hetzelfde doel en op dezelfde wijze. Zij moeten de geboden van God rein bewaren. Ouderling Benjamin F. Seely noemde Leer en Verbonden een van de beste boeken. Toch zijn er velen, die niet ijverig

zijn in het bestudeeren er van. Het is onze plicht om kennis van die boeken te hebben, anders is ons geloof van geen waarde. Ouderling Alvin J. Teuscher betoogde hoe van het priesterschap verwacht werd dat het van nederigen aard zoude zijn. Hoogmoed was volkomen in strijd met Gods bedoelingen.

Zendings-president John A. Butterworth was de laatste spreker. Wij stellen onze verwachtingen aangaande het priesterschap hooger dan omtrent de leden. Moeielijke tijden zullen wij moeten doormaken, maar we moeten geloof koesteren en dan zullen wij behouden blijven. 't Geloof van Gods knechten heeft de hemelen bewogen. Spr. spoort aan om de geboden te onderhouden en vooral het beginsel der liefde in het gezin te beoefenen.

Tot slot werd gezongen: „Gij zijt mijn hoogste goed”, waarna Ouderling N Leslie Andrus met dankzegging sloot.

's Avonds om zes uur werd weder vergadering gehouden. „O, volheid van zegen”, was het openingslied. Ouderling Rulon J. Sperry deed het gebed en vervolgens werd „Wijl nu in 's Heeren kerk op aard” gezongen. President Elbert Stephenson heette allen welkom en gevoelde verheugd zoovelen aanwezig te zien. In onze vorige vergaderingen genoten wij ruimschoots van den geest des Heeren. Wij hoorden woorden des eeuwigen levens en gevoelden versterkt in ons geloof. Spreker stond een oogenblik stil bij de vraag, wat eeuwig leven is, besprak de zondeval onzer eerste ouders en de verstrekkende gevolgen daarvan. Toch was de mensch bestemd om eeuwig te leven en Gods eigen Zoon was het middel om de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van den mensch tot stand te brengen. Na getuigenis gegeven te hebben en allen aangemaand te hebben om getrouw te blijven, stond spreker zijn plaats af aan Jacobus J. van Langeveld, President der Rotterdamsche Conferentie.

Toen wij het evangelie aannamen, aldus spr., hebben wij waarheden aanvaard, waarvan de gedachten nimmer in ons waren opgekomen. Zoo omtrent de toestanden van het koninkrijk Gods. Hoe geheel verschillend zijn dezen met hetgeen wij er aanvankelijk van dachten. Joseph Smith als Godsopenbaarder leerde ons, hoewel nog steeds in kleine mate een blik te slaan op deze toestanden. Maar datgene wat wij nu weten is klaar en duidelijk. Spreker trachtte het verschil en het verband tuschen het koninkrijk van God en het koninkrijk der hemelen aan te toonen.

Als tusschenzang werd gezongen „O, vast als een rotssteen”, waarna Zendings-President John A. Butterworth het woord verkreeg. Hij begon te verklaren hoe wij eenmaal zouden kunnen zalig worden. Jezus zeide: „Niemand komt tot den Vader dan door Mij. Mijne schapen hooren Mijne stem”. Om de kerk van Christus te kunnen vinden, moet er een kerk van dien naam zijn. Spreker verklaart waarom onze kerk de kerk van Jezus Christus genoemd wordt. Nog een oogenblik wordt stilgestaan bij de voorspelling van Daniël, aangaande de steen, die zonder handen werd uitgehouwen. De steen rolt en rolt voort en het evangelie wordt aan vele natien verkondigt. Wanneer men eenmaal het Evangelie heeft aangenomen, zooals het door onze Kerk wordt geleerd, kan men geen andere godsdienst meer aannemen en gevoelt men niet meer thuis in andere kerken. Men heeft dan de éénheid gevonden, die nergens anders te vinden is dan in Christus kerk en het kenmerk is van alle Zijne discipelen. Voor spreker eindigde gaf

hij getuigenis van de reinheid onzer kerk en van allen die er waardige aanhangers van zijn.

Nog een kort woord van dank voor de belangstelling en de stiele aandacht aan de sprekers geschonken, werd door den leider gesproken, waarna deze conferentie gesloten werd met het zingen van: „Kom, o, gij Vredevorst”, en met dankzegging door Ouderling Alvin J. Teuscher.

UITTREKSEL UIT EEN SCHRIJVEN UIT SALT LAKE CITY.

„Verzaak het evangelie niet wat er ook moog' gebeuren, al zou de honger in uw huis komen. Want dit is Gods werk, niet van eenig mensch. Wij hebben de laatste keer in de getuigenisvergadering in vreemde talen eene waarschuwing van onzen Vader in den Hemel gehad. Dat wij Hem meer moesten dienen dan ooit tevoren, en Zijne geboden onderhouden. Want wij zouden getoetst worden op hevige manier, zoodat de Heiligen die niet sterk waren zouden vallen. En er zouden velen van onze zonen in den strijd vallen. Maar wees niet bedroefd, zeide de Geest, want uwe zonen zullen in den morgen van de eerste opstanding voortkomen. En wees niet bevreesd wat gij eten zult, want als gij Mijne geboden onderhoudt zal Ik met u zijn in deze moeitevolle tijden en indien noodig doen gelijk Ik deed in de dagen van het volk van Israël: Het manna van den hemel laten regenen.”

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 30 Juni a.s. zal de halfjaarlijksche Rotterdamsche Conferentie worden gehouden. Drie vergaderingen zijn belegd, te weten: 's Morgens om 10 en 's middags om 2 uur in het gewone vergaderlokaal St. Janstraat 15 en 's avonds om 7 uur in de groote zaal van het Nutsgebouw, Oppert 81.

Leden, vrienden en belangstellenden zijn beleefd uitgenoodigd deze samenkomsten bij te wonen.

Zaterdagavond, daaraan voorafgaande, zal eene vergadering worden gehouden in het lokaal St. Janstraat 15, om 8 uur, waartoe alle leden van het priesterschap en bestuursleden der verschillende organisaties zijn uitgenoodigd.

INHOUD.

Leeringen van Joseph Smith 185	Groningsche Conferentie . 197
Godsdienst in het dagelijks leven 189	Uittreksel uit een schrijven uit Salt Lake City . . . 200
Wie zal tienden betalen? . 192	Conferentie-aankondiging . 200
Afscheidswoord 193	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.